

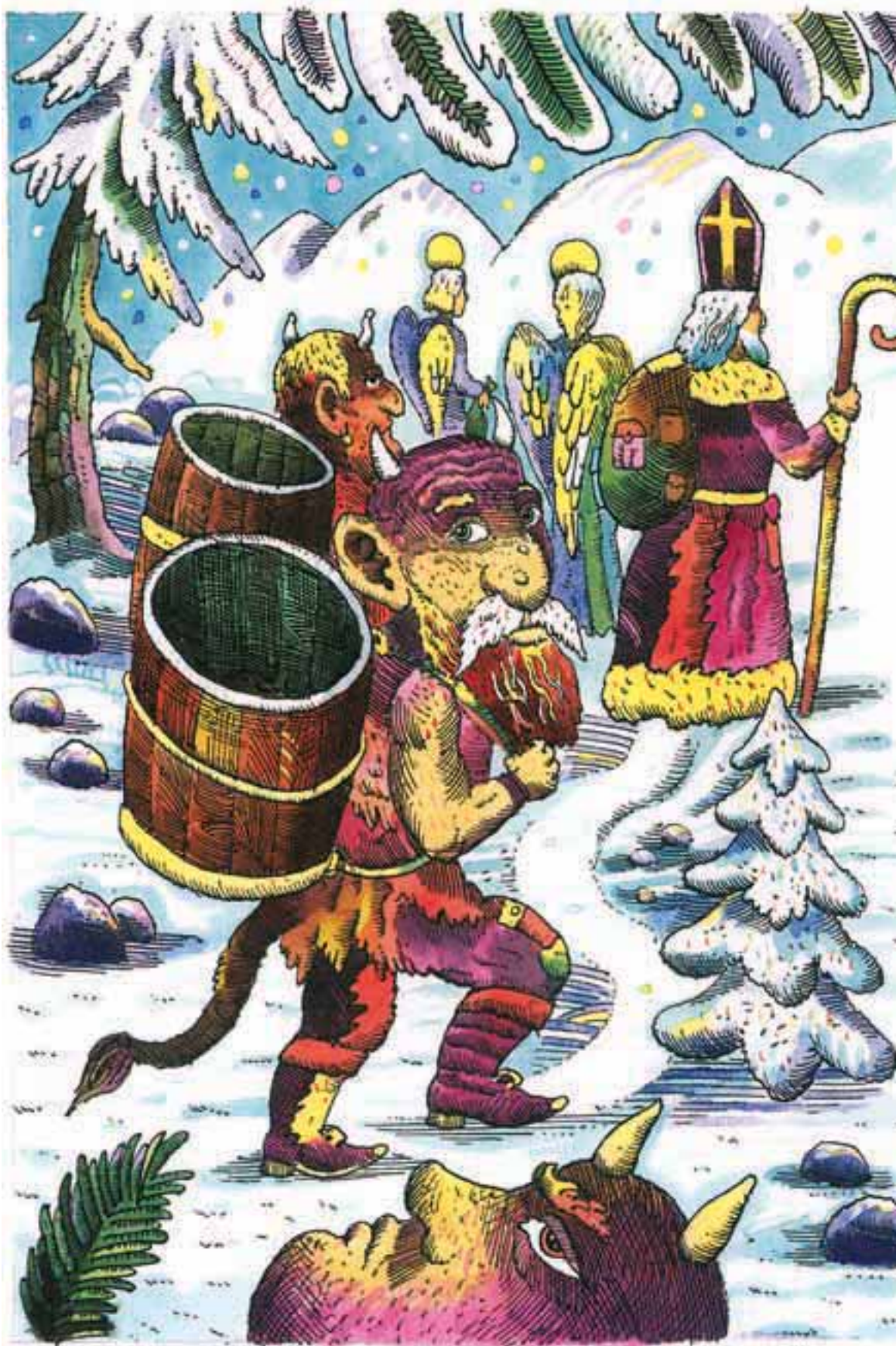
Ludo Zúbek

AKO SA ČERTÍK FROLIŠ DOSTAL Z PEKLA

Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava

Ľudo Zúbek

AKO SA ČERTÍK FROLIŠ DOSTAL Z PEKLA

ILUSTROVAL MARTIN KELLENBERGER

Copyright © Elena Zúbeková-Bertoncini 1995, 2012
Illustrations © Martin Kellenberger 1995, 2012
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.

e-mail: vsst@stonline.sk
<http://www.vsst.sk>

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry SR

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Ludo Zúbek: Ako sa čertík Froliš dostal z Pekla
Zodpovedná redaktorka Natália Petranská Rolková (profitexty.sk)
Ilustroval Martin Kellenberger
Sadzba Hana Fašungová, fasungova@gmail.com
Tlač P+M Tlačiareň, s. r. o.
Vydanie druhé

ISBN 978-80-8061-621-2

AKO SA ČERTÍK FROLIŠ DOSTAL Z PEKLA

A či viete, deti, že malí čerti nie sú zlí?

Keď sa narodí, sú nevinní ako ľudské novorodeniatka. Len keď trochu vyrastú, začínajú ich starí čerti priúčať čertovskému remeslu. A veru čertovské remeslo nie je ľahké. Taký poriadny čert musí vedieť 333 spôsobov mučenia hriešnikov, musí si osvojiť všetky figle, ktorými čerti pokúšajú ľudí, a musí sa snažiť urobiť ľuďom čo najviac naprotiveň.

Na učenie prijímajú čertíkov až v siedmom roku. Do tých čias majú voľnosť. Hrajú sa ako deti a zlostia starých čertov svojimi šibalstvami.

Čertík Froliš dovŕšil na jeseň siedmy rok a od Nového roku mal začať chodiť do pekelnej školy. Lebo aby ste vedeli, v Pekle je začiatok školského roku na Nový rok.

Froliš bol čertík dobrosrdečný. Starých čertov nehneval a jeho otecko, čert Morduch, bol by mal z neho radosť, keby Froliš bol mal viac čertovských vlastností. Nepáčilo sa mu, že Froliš je takým milým dobráčikom. Obával sa, že z neho súci čert nikdy nebude. A preto Froliša bájaval.

– Tak z teba vycepujem aspoň zanovitého čerta, – vravieval starý Morduch a nedal sa obmäkčiť Frolišovými slzami.

Bol večer pred Mikulášom, keď čertík Froliš sedel uplakany za pekelnou pecou. Otec mu bol prikázal, aby priložil pod kotol, a to tak, aby sa hriešnici v kotle dobre varili. Froliš priložil, ale iba trošku, aby oheň nebol silný a aby to hriešnikov v kotle veľmi nepálilo. Ej, Froliško, Froliško, také veci sa v Pekle nerobia. Prišiel otec, starý Morduch, a milého Froliša vyplatil tak, až sa mu z kožúška prášilo.

Sedí si Froliš za pecou a smutne sa díva na pekelný hurhaj. Lebo ako sme už povedali, bol večer pred Mikulášom a vtedy majú čerti plné ruky práce. Chystali si putne, prúty, metly a reťaze. To všetko na zlé deti. Froliš pozeral na nich závistlivým pohľadom. Tak rád by išiel s nimi, ale otec, starý čert Morduch, nechcel o tom ani počuť.

– Nikam nepôjdeš! Doma zostaneš! – povedal mu prísne. – Na Svet chodia len prísni a zlí čerti, nie také mláďatá, ako si ty. Keď vyrastieš a vyučíš sa čertovskému remeslu, potom pôjdeš aj ty na Svet ľudí pokúšať. Ale skôr nie.

Rozmýšľa čertík Froliš o otcových slovách, daromná vec, otca nepresvedčí. Bude musieť vymyslieť nejaké figliarstvo. Ale aké? Dostať sa

do Pekla, to je ľahká vec – ale dostať sa z neho von, hm, to je aj pre čerta ťažká práca.

Čo robiť?

Milý Froliš hútal, dumal. Premýšľal tak usilovne, že od samého rozmýšľania začal si rožky škrabkať – no nie a nie dačo súce vyhútať. V pekelnej bráne je prísna stráž. Bez priepustky nikoho nevypustí. A keby Froliš aj priepustku mal, starý, skúsený vrátnik Hundroš sa nedá tak ľahko prekabátiť. Hneď by poznal, že tu niečo nie je v poriadku. A milého Froliša by potom otec vyobšľoval chvostom. A to bolí ešte väčšmi ako trstenicou. Keby to bol hocijaký chvostík, napríklad taký tenký, ako má Froliš, no, nepoviem – ale otec Morduch má chvost riadny sťa papek. Keď ním syna potrestá, má neborák Froliš týždeň čo hladieť a dva týždne si nemôže dobre sadnúť. S otcom Morduchom nie sú nijaké žarty. To vedel Froliš veľmi dobre.

Ale čo teda robiť?

– Neseď tu ako kôpka nešťastia, Froliš, a radšej prilož do pece!

Froliš sa prebral zo zadumania a uvidel vedľa seba uja Tvrdorožka, ktorý smolou natieral putňu.

Froliš sa zahľadel na putňu a zajasal.

Už to mám! To je ono! Radoval sa v duchu a prikladal do pece akoby nič. No pritom bedlivo pozoroval uja Tvrdorožka. Keď bol ujo s prácou hotový a odišiel na chvíľku od putne, rozbehol sa Froliš a hup – už bol v putni. Učupil sa, prikrčil na samé dno, takže z celého Froliša bola len taká čierna kôpka, ako keď sa dakde pod stenou kocúr stúli. Ani dýchať si skoro netrúfal. Azda len všetko dobre vypáli. Ujo Tvrdorožok je krátkozraký, možno Froliša nezbadá. A otec Morduch sa do ujovej putne predsá dívať nebude. Lebo aby ste vedeli, otec Morduch a ujo Tvrdorožok mali ísť na Svet.

Froliš sa ešte potichučky pomodlil, aby sa to všetko dobre skončilo. Modlil sa túto pekelnú modlitbu:

– Všetci čerti a všetci zlí duchovia, ktorí pomáhate zlým ľuďom k mrzkým činom, pomôžte dnes mne, čertíkovi Frolišovi, aby sa môj výlet na Svet dobre vydaril.

Potom čakal so zatajeným dychom, čo sa bude diať.

Nuž, čo myslíte, čo sa potom stalo?

Ktosi zabrechal.

Ej, Froliš, Froliško, máš ty len krátku pamäť. Veď si zabudol na svojho najlepšieho kamaráta.

Tento Frolišov kamarát len-len že nepokazil celý výlet. Objavil sa, keď

to bolo najmenej treba. Tým najlepším Frolišovým kamarátom bol – uhádli ste už? – pes Joldáš.

Joldáš, jazvečík s krátkymi, krivými nôžkami, dlhými uškami, múdrymi očami a okrúhlym bruškom bol celý, celučičký čierny ako Froliš a možno pravé pre tú čiernu farbu sa tak skamarátili.

Aby ste si nemysleli, že Joldáša v Pekle tak vykrmili. Nie, to ho tak vykrmil ešte na Svete jeho pán, ktorý mu nosil z hostincov zvyšky obeda. Joldáš žil v takom blahobyte, že stučnel a bol ani súdok. Keď prišiel so svojím pánom do Pekla, v pekелnej matrike zistili, že pán ta nepatrí. Lebo hoci bol veľkým hriešnikom, mal dobré srdce, a preto patril do očistca. Poslali ho teda do očistca, ale Joldáša si ponechali, lebo Froliš zaň veľmi prosil svojho otca: chcel mať takého pekného psíka. Nuž mu ho dali a potom sa čertík Froliš a jazvečík Joldáš veľmi rýchlo spriatelili.

Keď sa teda Froliš v tichosti krčil na dne putne, vyrušil ho zrazu hlučný brechot. Pribehol Joldáš a radostne vyskakoval na okraj putne.

Už je so mnou zle, pomyslel si Froliš a v prvej zlosti chcel psa odohnať. No hneď si to rozmyslel a radšej zavolať Joldáša k sebe do putne. Našťastie to nik nezbadal.

